

af anvendelsesområdet for nævnte bestemmelse, alene fordi nævnte foretagende ikke råder over en tilladelse til at udbyde sådanne væddemål til personer, der befinder sig i den medlemsstat, på hvis område det er etableret, men udelukkende råder over en tilladelse til at udbyde disse tjenesteydelser til personer, som befinder sig uden for dette område.

- 2) Artikel 49 EF skal fortolkes således, at når der er blevet indført et offentligt regionalt monopol på sportsvæddemål og lotterier, som forfølger et formål om at forhindre incitamentet til overdrevent forbrug i tilknytning til spillevirksomhed og at bekæmpe ludomani, og den nationale ret på en gang har konstateret,

— at driften af andre former for hasardspil er tilladt for private foretagender, som er i besiddelse af en tilladelse, og

— at de kompetente myndigheder med hensyn til andre former for hasardspil, som ikke er omfattet af nævnte monopol, og som desuden har et større risikopotentiale for ludomani end de spil, som er underlagt monopolet, fører en ekspansiv politik med hensyn til udbuddet, som udvikler og stimulerer spillevirksomhed, navnlig med henblik på at maksimere indtægterne fra denne

kan den nævnte nationale ret med rette anse, at et sådant monopol ikke er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det mål, med henblik på hvilket det er blevet indført, ved at bidrage til at reducere spillemulighederne og begrænse aktiviteterne på dette område på en sammenhængende og systematisk måde.

Den omstændighed, at de hasardspil, som er omfattet af nævnte monopol, og disse andre hasardspil for førstnævntes vedkommende henhører under de regionale myndigheders kompetence og for sidstnævntes vedkommende henhører under forbundsmyndighedernes kompetence, er herved uden betydning.

- 3) Artikel 49 EF skal fortolkes således, at når der i en medlemsstat er indført en ordning med forudgående administrativ tilladelse med hensyn til udbuddet af visse former for hasardspil, kan en sådan ordning, som fraviger den frie udveksling af tjenesteydelser som sikret ved nævnte bestemmelse, kun opfylde de betingelser, der følger af denne, hvis den bygger på objektive kriterier, der ikke er udtryk for forskelsbehandling, og på forinden kendte forhold, således at den lægger en ramme for myndighedernes skønsudøvelse, der dermed ikke bliver udtryk for vilkårlighed. Desuden skal enhver person, som rammes af en restriktiv foranstaltning, der er baseret på en sådan fravigelse, have adgang til en effektiv domstolsprøvelse.

- 4) Artikel 49 EF skal fortolkes således, at en national lovgivning, som forbyder foranstaltning og formidling af hasardspil på inter-

nettet med henblik på at forhindre overdrevent forbrug i tilknytning til spillevirksomhed, at bekæmpe ludomani og at beskytte unge mennesker, i princippet kan anses for egnet til at virkeliggøre sådanne legitime mål, selv om udbuddet af sådanne spil via mere traditionelle kanaler fortsat er tilladt. Den omstændighed, at et sådant forbud er ledsaget af en overgangsforanstaltning som den i hovedsagen omhandlede, bevirker ikke, at det nævnte forbud ikke er egnet til at virkeliggøre sådanne mål.

(¹) EUT C 128 af 24.5.2008.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 9. september 2010 — straffesag mod Ernst Engelmann (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Landesgericht Linz (Østrig))

(Sag C-64/08) (¹)

(Fri udveksling af tjenesteydelser — etableringsfrihed — national lovgivning, hvorved der oprettes en koncessionsordning for drift af hasardspil i kasinoer — meddelelse af koncessioner udelukkende forbeholdt aktieselskaber med hjemsted på nationalt område — tildeling af samtlige koncessioner uden nogen form for udbud)

(2010/C 288/14)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landesgericht Linz

Part i hovedsagen

Ernst Engelmann

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Landesgericht Linz (Østrig) — fortolkning af artikel 43 og 49 EF — national lovgivning, der under trussel om straf indeholder et forbud mod udøvelse af hasardspilsvirksomhed i kasinoer uden en koncession, der er udstedt af den kompetente myndighed, men som forbeholder muligheden for at opnå en sådan koncession, som er af en varighed på højst 15 år, udelukkende for aktieselskaber med hjemsted på nationalt område, der ikke har filialer i udlandet

Konklusion

- 1) Artikel 43 EF skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter det udelukkende er forbeholdt erhvervsdrivende med hjemsted på denne medlemsstats område at drive hasardspil i spillekasinoer.
- 2) Kravet om gennemsigtighed, som følger af artikel 43 EF og 49 EF samt af principperne om ligebehandling og om forbud mod forskelsbehandling på grund af nationalitet, er til hinder for, at samtlige koncessioner til at drive spillekasinoer på en medlemsstats område tildeles uden nogen form for udbud.

(¹) EUT C 116 af 9.5.2008.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 2. september 2010 — Europa-Kommissionen mod Deutsche Post AG, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV, UPS Europe NV/SA og Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-399/08 P) (¹)

(Appel — artikel 87 EF — støtte ydet af medlemsstaterne — Forbundsrepublikken Tysklands foranstaltninger til fordel for Deutsche Post AG — artikel 86 EF — tjenesteydelser af almen økonomisk interesse — kompensation for meromkostninger som følge af salg med tab på dør til dør-pakketjenestområdet — tilstedeværelse af en fordel — kontrolmetode anvendt af Kommissionen — bevisbyrde — artikel 230 EF — omfanget af Rettens prøvelsesret)

(2010/C 288/15)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved V. Kreuzschitz, J. Flett og B. Martenczuk, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Deutsche Post AG (ved Rechtsanwalt J. Sedemund), Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV (ved Rechtsanwalt R. Wojtek), UPS Europe NV/SA (ved advocaat E. Henny) og Forbundsrepublikken Tyskland (ved M. Lumma og B. Klein, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Appel af dom afsagt af Retten i Første Instans (Tredje Udvidede Afdeling) den 1. juli 2008 i sag T-266/02, Deutsche Post mod Kommissionen, hvorved Retten annullerede Kommissionens beslutning af 19. juni 2002 om Forbundsrepublikken Tysklands foranstaltninger til fordel for Deutsche Post AG (EFT L 247, s. 27), hvorved Kommissionen erklærede støtten uforenelig med fællesmarkedet og krævede tilbagesøgning heraf — kompensation for meromkostninger som følge af salg med tab i sektoren for dør til dør-pakketjenester — tilsidesættelse af artikel 86, stk. 2, EF, artikel 87, stk. 1, EF, artikel 230 EF samt artikel 36 i statuten for Domstolen — annulation uden konstatering af konkrete fejl i Kommissionens argumentation til støtte for den anfægtede beslutning — manglende begrundelse angående påstanden om, at Kommissionen anvendte en ulovlig metode til at fastslå, at der var tale om ulovlig støtte

Konklusion

- 1) Hovedappellen og kontraappellerne forkastes.
- 2) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Deutsche Post AG i forbindelse med hovedappellen.
- 3) Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV og UPS Europe SA bærer deres egne omkostninger i forbindelse med hovedappellen.
- 4) Deutsche Post AG, Bundesverband Internationaler Express- und Kurierdienste eV og UPS Europe SA bærer deres egne omkostninger i forbindelse med kontraappellerne.
- 5) Forbundsrepublikken Tyskland bærer sine egne omkostninger.

(¹) EUT C 301 af 22.11.2008.